

[Lysholt Hansen.]

end den gavner, skader de børn og den skole, man i virkeligheden vil gavne. Jeg tror, man stiller alle disse problemer alt, altfor meget på spidsen og gør dem større, end de i virkeligheden er. Når således den højtærede kirkeminister i dag siger noget lignende som, at lyde er blevet til lystre, så forstår jeg det ikke. Nu har jeg været i en skole som lærer i mange år, og jeg har slet ikke følelsen af, at det er udviklingen, tværtimod har jeg på baggrund af mit kendskab til skoleforhold fra gammel tid fået den modsatte opfattelse. Ordet „lystre“ havde langt større vægt tidligere end nu.

Vi lærere går ikke ud i skolerne med ønske om at terrorisere børnene, tværtimod. Det store flertal går ud af lyst til deres arbejde og i håb om at nå et godt resultat. Vi må også huske, at det er os herinde, der har stillet skolens mål op, nemlig at lade børnene udfolde deres evner og kræfter, give dem indblik i kulturlivet og derigennem føre dem frem til at blive nyttige samfundsborgere, men vi har ikke i alle forhold skabt den ramme, som giver mulighed for at nå det mål. Jeg tænker her på de forhold, hvorunder undervisningen foregår: for mange børn i skolerne, ukvalificerede lærere o. s. v. Jeg mener, at herinde har vi i virkeligheden den opgave at gøre det endnu bedre i takt med de økonomiske muligheder, og det håber jeg også vi vil gøre. Man må aldrig støde disse vanskeligheder fra sig.

Når den højtærede kirkeminister i dag taler om autoritet eller ikke autoritet, ser hun det efter min mening kun fra den ene side, den teoretiske, og overhovedet ikke fra den praktiske, nemlig ud fra de forhold, hvorunder autoriteten i dag udøves. Jeg vil gerne i den forbindelse spørge den højtærede minister: Når hun taler om at nedbryde autoriteten, afviser hun så dermed også, at der bør være myndighed i skolen? Jeg ved ikke, om det for ministeren er en leg med ord, dette spil mellem autoritet og myndighed, men hvis det er mere end det, vil jeg for mit vedkommende gerne sige, at jeg tror, at myndighed er nødvendig i skolen og i hjemmet som i ethvert andet af livets forhold. Jeg er personlig af den opfattelse, at al den megen snak, som ka-

nonerne på det pædagogiske område i denne tid fører om disciplinkrise, er vidt overdreven. Der er efter min mening ikke i dag større disciplinkrise, end der alle dage har været, men jeg er bange for, at der bliver det, hvis man med en tale som denne om autoritet og mange andre af samme karakter er med til at nedbryde det gode forhold, der gennem årene er skabt mellem forældrene og skolen.

Samtidig vil jeg gerne stille et spørgsmål til den højtærede minister i anledning af, at hun i formiddags udtalte — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Jeg mener heller ikke, at man i et samfund kan undvære fællesregler, som forpligter os alle.“

Ja, men når den højtærede minister ikke mener, at man kan undvære fællesregler, som forpligter, må jeg så spørge: Hvad vil ministeren da sætte ind, når disse fællesregler overtrædes? Det er jo det, der er spørgsmålet for skolen. Dér har man også opstillet fællesregler for børnene, men den dag der er børn, der overtræder disse fællesregler, må skolen gribe ind med sin myndighed, sin autoritet, om man vil. Hvad vil ministeren sætte i stedet? Hvad vil ministeren give os, der kan forhindre, at disse fællesregler overtrædes? Ministeren talte i dag smukt om frihed, og jeg vil gerne understrege, at frihed også for mig er noget smukt og ophøjet, men det skal være frihed under ansvar, og det ansvar er børnene hverken i hjem eller i skole under alle forhold i stand til at påtage sig.

Det er jo sådan, at ikke alle børn ved, hvor grænsen går for ansvar og frihed, og derfor er det efter min opfattelse nødvendigt, at man har en mulighed for afstraffelse af de børn, der efter gentagne advarsler endnu ikke har lært at kende, hvor grænsen for frihed går. Jeg tror, at man i lærerkredse ville være meget glad, om der her kunne stilles virkelig positive forslag om, hvorledes man skal forholde sig, når fællesreglerne overtrædes. Jeg tror, at alle lærere, den dag sådanne forslag forelå konkrete og klare, hvis de var gennemprøvede og havde vist sig at være tilstrækkelige, hellere end gerne ville smide spansk-røret og enhver anden afstraffelse til side, men så længe der ikke er anvist sådanne ud-